

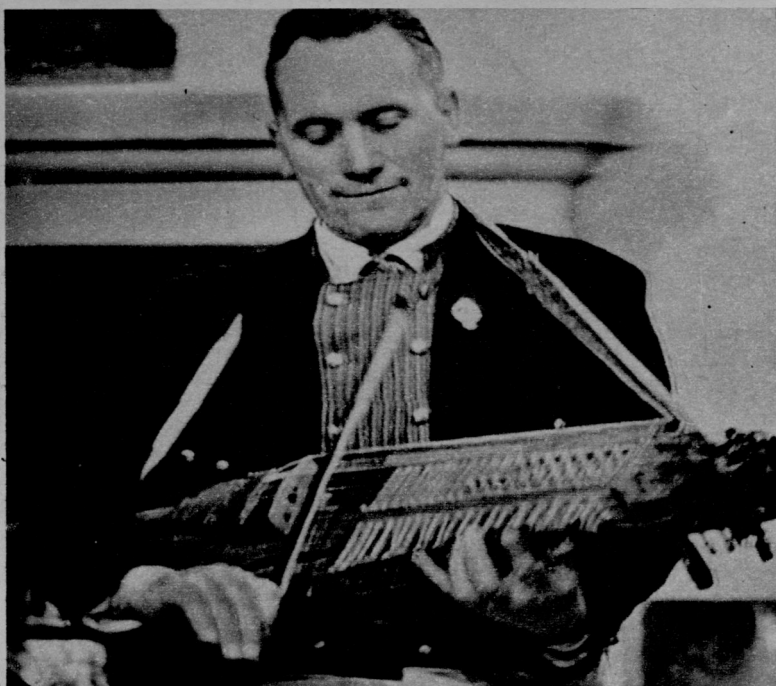
● Ord är farliga. Detta faktum är väl alla medvetna om, samtidigt som vi dagligen trillar ned i reklamgubbarnas, förlåt jag menar PR-männens, ordfallgropar. Den valrörelse vi nyligen genomlevde gav i rikt mått prov på hur lätt det är att trolla med ord — utnyttja deras värdeladdningar. Så till saken.

Musiklivet här i landet är mycket segregerat. De olika musikorterna hålls strikt isär. Varje sort har sin miljö och sin publik. Alla försök att överskrida gränser motarbetas effektivt. Om någon bland publiken under åhörandet av J. S. Bachs Brandenburgkonsert nr 3 i Konserthuset plötsligt skulle börja klappa händerna på 2 och 4 skulle förmodligen denne någon snabbt avlägsnas ur salen av tillskyndande vaktmästare — kulturpoliser.

En utvisning av liknande slag skulle troligen drabba den som efter en popkonsert började prata om sekvenser och polyrytmik med sina grannar bland publiken, även om konserterhusvaktmästarna inte skulle behöva hjälpa till i ett sådant fall. Kan detta vara demokratiskt? Behövs det inte en god portion propaganda för integration här? Fram för ett integrerat musikliv och en integrerad musikpublik som lyssnar till allt. Och varför begränsa det hela till musiken? Låt integrationen omfatta hela kulturlivet!

Men. Har vi inte ett rikt differentierat musikliv med kunig specialistpublik på de olika områdena. En publik som verkligen får en fulländad musikupplevelse när den hör sin typ av musik i rätt miljö. Inte kan man göra livet surt för den inbitne restaurangmusikfinsmakaren genom att plötsligt spela Karl-Birger Blomdahls Danssvit nr 2. Och lika dumt är det väl att börja spela kohorn och nyckelharpa för publiken i Konserthuset. Det skulle ju inte fungera!

Ja, så där kan man hålla på och använda ord med olika värdeladdning för att påverka

Eric Sahlström spelar nyckelharpa på Moderna museet.

åhörare och läsare. "Segregerat" och "differentierat" — två ord som avskalade sina värdeladdningar betyder samma sak. Några problem löser man knappast med en diskussion av detta slag, men det är mycket vanligt att dylika meningsutbyten uppstår inför konserter av den typ som sänds på *onsdag 5 oktober P2 20.00* under rubriken Musik i Moderna museet. Det rör sig om en helsvensk konsert med danssatser av både Andreas Düben (svensk sekelskiftesmusik c:a 1700) och Karl-Birger Blomdahl, körverk av Wilhelm Stenhammar och Ingvar Lidholm samt folkmusik på programmet. Varken Dübens danser eller den svenska folkmusiken är gjord för den publik som kommer att höra dem via radio eller i Moderna museet vid denna konsert.

Nya musiktypen

Blir det då "samma musik", den folkmusik som spelas i sin naturliga miljö och den som framförs i Moderna museet? Givetvis blir lyssnarnas reaktioner och upplevelser av olika slag i de båda fallen, men för-

ändras även musikernas sätt att spela? Jag har märkt att Eric Sahlström, som skall spela nyckelharpa, och Pelle Jacobsson, som skall spela kohorn och spilåpipa, spelar på helt skilda sätt i olika miljöer. Eric Sahlström t. ex. spelar med en viss frasering och rytmik när han sitter hemma i sitt kök, en annan när han spelar till dans, en tredje stil uppblandad med showinslag vid informella konserter för pensionärer osv. Det är därför ytterst troligt att miljön i Moderna museet kommer att ge upphov till ännu en stilistisk variant av Sahlströms nyckelharpspel, och publiken får alltså vara med när något helt nytt skapas. Och det nya är spännande genom att det är nytt, även om de som vill ha konst skapad för evigheten försöker förneka det.

Alltså: meningen med att blanda olika musiksorter (eller konstsorter) är inte att ta död på specialisternas njutningar utan att skapa nya kombinationer av musiktyper, miljöer och publik, vilket i sin tur leder till nya musiktyper och nya, spännande upplevelser.